

مطالعه اوصاف سیاسی قوم یهود در قرآن کریم

سودابه ترکاشوند^۱، محمد مهدی کریمی نیا^۲، مجتبی انصاری مقدم^۳

^۱ سطح چهار (دکتری) تفسیر تطبیقی حوزه علمیه ریحانه النبی (س) اراک، استان مرکزی

^۲ استادیار و عضو هیأت علمی دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم (نویسنده مسئول)

^۳ دانشجوی دکتری علوم قرآن و حدیث دانشگاه میبد، مدرّس دانشگاه و پژوهشگر

چکیده

یهودیان با توجه به حب جاه طلبی و دنیا طلبی، نژاد پرستی که داشته اند همیشه به دنبال رسیدن به حکومت و زورگویی بر دیگر مردمان زمان خود بوده اند و برای رسیدن به این هدف شومشان از هیچ کاری فروگذار نبوده اند و هر روز بیشتر از پیش بر کارشکنی ها، ظلم و حتی جنگ و خونریزی دست زده اند و سعی در استعمار و استثمار خود داشته اند و از ابتدای ظهور اسلام نیز از دشمنان اولیه و سرسخت اسلام و مسلمین بوده اند و برای نابودی و عدم رشد آخرین دین الهی دست به ظلم، پیمان شکنی، تفرقه افکنی و ... زده اند و قرآن هم بیشتر از هر قومی درباره این قوم سخن گفته است و کارشکنی های آنها را ذکر و محکوم نموده است، بنابراین ضرورت ایجاب می کند که هر انسانی در مقابل این ادعاها و ظلم های آنها بایستد و اجازه ندهد که آنها به اهداف خود برسند و با معرفی این چهره های ظالم و ستمگر هویت آنها را آشکار سازد که دیگران فریب این ظاهر حق به جانب را نخورند که یکی از این راه ها انجام پژوهش های متعدد علیه آنهاست که تحقیق حاضر به بررسی ویژگی های سیاسی این قوم از دیدگاه قرآن برای روشن ساختن هویت اصلی آنها پرداخته است.

واژه های کلیدی: قوم یهود، صهیونیسم، یهودیان، قوم برگزیده، بنی اسرائیل

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

مقدمه

آغاز دین یهود تقریباً به ۲۵۰۰ سال قبل بر می گردد. خداوند در قرآن درباره هیچ قوم و پیامبری به اندازه حضرت موسی و قومش سخن به میان نیاورده است، قرآن اگر چه با دیدی منصفانه درباره این قوم صحبت می کند، اما این قوم در طول تاریخ دارای کارشکنی ها و عملکردهای سیاسی زیادی بوده اند و در زمان ظهور اسلام نیز از سخت ترین دشمنان آخرین دین خدا خاتم و رسولش به حساب آمده اند. این قوم به دلیل تبعیت از هوای نفس، دنیا طلبی، حب به مال و ثروت و ... همیشه به دنبال رسیدن به جاه و مقام، ریاست طلبی و حکومت در هر عصر و زمانی بوده و برای رسیدن به آن از هیچ تلاشی ابا نداشته اند. از جمله این تلاشها، پیمان شکنی، تفرقه افکنی، ظلم، تکذیب و قتل و جنگ و خونریزی و ... است که در تحقیق حاضر به بررسی بعضی از آنها با توجه به آیات الهی خواهیم پرداخت. دشمنی، کارشکنی های سیاسی و ... یهود، نگارنده را بر آن واداشت که برای معرفی بیشتر این قوم مذموم به روش کتابخانه و فیش برداری به پژوهش در این زمینه بپردازد و ویژگی های سیاسی آنها را که در عملکرد سیاسی آنها تأثیر بسزایی داشته است را با توجه به آیات الهی مورد تحلیل و بررسی قرار دهد و خوانندگان محترم را با این ویژگی ها آشنا نموده و بیان کند آنها همیشه دشمن اسلام و مسلمین بوده و هستند.

۱. خیانت ورزی قوم یهود

خیانت در همه ی فرهنگ ها مذموم و مطرود است. یهود تاریخی آکنده از خیانت نسبت به پیامبرانشان و کشتن آنان دارد. این خیانت با گوساله پرستی آغاز گردید. ضمن اینکه نباید از خیانت های دیگر آنها نیز غافل بود که به دلیل اطاله سخن و خارج از بحث بودن آنها از بیانشان خودداری کرده و به بیان خیانت در امانت آنها که به جنگ و خونریزی منتهی شد و جنبه سیاسی پیدا کرد می پردازیم.

از جمله اقداماتی که یهودیان علیه مسلمانان انجام می دادند خیانت در امانت بود که گروهی از آنان از پرداخت طلب ها یا امانت ها و یا معاملاتی که در ذمه آنها بود خودداری می کردند و به این طریق آنها را تحت فشار قرار دادند و آنها را محاصره اقتصادی می کردند. خیانت در امانت و کم بهادادن و نقض این گونه تعهدات وجدانی و قانونی باید ناشی از علل و عوامل تربیتی، انحراف ها و مسخ های دین غرور انگیز باشد که در چنین شرایطی افرادی پیدا می شوند که با انتساب به دین و کتاب، خود را از دیگران برتر می دانند و به خود حق می دهند که برای دیگران حقی قائل نباشند و در مقابل آنها خود را متعهد ندانند. (طالقانی، ۱۳۶۲ش، ج ۵، ص ۱۹۹)

با توجه به آیه «وَ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ إِنْ تَأْمَنَهُ يُقْتَلُ يُؤَدَّهِ إِلَيْكَ وَ مِنْهُمْ مَنْ إِنْ تَأْمَنَهُ بَدِينَارٍ لَا يُؤَدَّهُ إِلَيْكَ إِلَّا مَا دُمْتَ عَلَيْهِ قَائِمًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَيْسَ عَلَيْنَا فِي الْأُمِّيِّينَ سَبِيلٌ وَ يَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذْبَ وَ هُمْ يَعْلَمُونَ» (آل عمران: ۷۵) یهودیان از جمله این افرادند. این آیه درباره دو نفر از یهودیان نازل شده است، یکی «عبدالله بن سلام» که شخصی امین و درستکار بود که مرد ثروتمندی ۱۲۰۰ اوقیه (اوقیه یک دوازدهم «رطل» معادل هفت مثقال است و جمع آن «أواقی و أواقی» است). طلا نزد او به امانت گذاشت و عبدالله آن را به موقع به صاحبش برگرداند و خداوند به دلیل امانت داری او را در این آیه ستوده است دیگری که مردی خائن و پست بود به نام «فنحاص بن عازورا» که مردی از قریش یک دینار به او امانت داد که فنحاص در آن خیانت کرد که در این آیه خداوند او را مورد نکوهش قرار می دهد (مکارم شیرازی، ۱۳۵۳ش، ج ۲، ص ۶۲۰-۶۱۹). در تفاسیر دیگر از جمله تفسیر نمونه، تفسیر قمی شخص خائن را یهود معرفی کرده اند. (حاجی صادقی، ۱۳۹۰ش، ص ۹۲) تعبیر قرآن که خداوند خیانت کاران را دوست ندارد در آیات متعدد آمده است. مانند: این که در آیه ۱۰۷ سوره نساء در این رابطه آمده است: «وَلَا

تَجَادِلُ عَنِ الدِّينِ يَخْتَانُونَ أَنْفُسَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ خَوَّانًا أَثِيمًا»؛ و از کسانی که به خویشتن خیانت می کنند دفاع مکن که خداوند هر کس را که خیانت گر و گناه پیشه باشد دوست ندارد. (نساء : ۱۰۷)

۲. پیمان شکنی قوم یهود

یکی از صفات زشت و اقدامات ناپسند بنی اسرائیل و یهود که با تاریخ پیوند خورده و گویا از لوازم ذاتی آنهاست، پیمان شکنی و بی اعتنایی به قراردادهای حتی قسم هایی است که خود نوشته بودند. (حاجی صادقی، همان) شاید با توجه به سابقه یهودیان جای تعجب نباشد که خود قرآن نیز اذعان دارد به این که در طول تاریخ طایفه ای از یهودیان را پیدا نمی کنیم که به عهد و پیمان خود وفادار بوده باشد. (طبرسی ، ۱۳۸۴ هـ ش ، ج ۴ ، ص ۵۵۲). در زمان پیامبر اکرم - صلی الله علیه و آله و سلم - می توان به پیمان شکنی بنی قینقاع که اولین گروه یهودی بودند که پیمان شکنی را آغاز کرده و سبب ایجاد آشوب شدند در بعضی از آیات به طور صریح آمده است که خداوند بعد از این که از یهودیان و بنی اسرائیل پیمان گرفت غیر از تعدادی از آنها بقیه پیمان شکنی کردند: مانند: «وَ إِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ وَ بِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَ ذِي الْقُرْبَىٰ وَ أَلْيَتَامَىٰ وَ الْمَسَاكِينِ وَ قُولُوا لِلنَّاسِ حُسْنًا وَ أَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَ آتُوا الزَّكَاةَ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْكُمْ وَ أَنْتُمْ مُّعْرِضُونَ»؛ و (به یاد آورید) زمانی را که از بنی اسرائیل پیمان گرفتیم که جز خداوند یگانه را پرستش نکنید؛ و به پدر و مادر و نزدیکان و یتیمان و بینوایان نیکی کنید؛ و به مردم نیک بگویید؛ نماز را برپا دارید؛ و زکات بدهید. سپس (با اینکه پیمان بسته بودید) همه شما -جز عده کمی- سرپیچی کردید؛ و (از وفای به پیمان خود) روی گردان شدید. (بقره: ۸۳) علت آن را عناد و لجاجت می داند که همواره در روحيات بنی اسرائیل بوده و هست. (جعفری، ۱۳۹۰ هـ ش، ج ۱، ص ۲۷۳) هم چنین در آیه «أَوْ كَلَّمَا عَاهَدُوا عَهْدًا نَبَذَهُ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ»؛ و آیا چنین نیست که هر بار آنها [=یهود] پیمانی (با خدا و پیامبر) بستند، جمعی آن را دور افکندند (و مخالفت کردند). آری، بیشتر آنان ایمان نمی آورند. (بقره : ۱۰۰) علت پیمان شکنی را روح نژاد پرستی و خودبرتر بینی که داشته بیان می کند.

در این آیه اول اشاره شده است به پیمان هایی که خداوند از بنی اسرائیل گرفته است و بعد می فرماید که غیر از چند نفر بقیه این عهد را شکستند و روی گردان شدند. آنچه که امروزه اسرائیل غاصب انجام می دهد که با صراحت، قرار دادهای و پیمان های جهانی و بین المللی را مسخر خود نموده و آنها را نقض می کند، چیزی نیست جز همین روحیه ی نژاد پرستی که از گذشتگان خود به ارث برده اند. با وجود این که آمریکا بارها سعی کرده است که از حق و تو یا غیر آن استفاده نماید، تا مانع تصویب قطعنامه علیه اسرائیل شود اما با این حال سازمان ملل علیه هیچ کشوری به اندازه کشور غاصب اسرائیل قطعنامه وضع نکرده است اما این رژیم به هیچ کدام از آنها مقید نیست (حاجی صادقی، همان، ص ۹۲-۹۱).

۳. ظلم ورزی قوم یهود

از دیدگاه قرآن ظالمان همان هایی هستند که از حد و مرز خود گذشته ،به خدا کفر ورزیده و در برابر حق خضوع ندارند و درمقابل به تهدید دیگران پرداخته و با ظلم و بی عدالتی و آزار رسانیدن ستمکار شدند و نه تنها بر دیگران بلکه بر اثر جهل و نشناختن جایگاه خویش، حق خداوندی را به جا نیاوردند. (محمدی، بررسی ظلم ستیزی و عدالت گستری در سیره انبیاء از منظر قران کریم، شماره ۴۵) از آنجا که قرآن کتاب هدایت انسانها ست و در جهت جلوگیری از ظلم نازل شده است، یکی از مهمترین اهداف انبیا را نیز می توان برقراری عدالت و مبارزه با ظلم دانست. از جمله پیامبرانی که نقش برجسته ای در تاریخ مبارزه با ظلم

و استکباردارند، حضرت نوح، ابراهیم، موسی و پیامبر می باشند که به طور مختصر به آنها اشاره می کنیم. در عصر حاضر نیز ظلم یهود بر فلسطین و مظلومیت مردم فلسطین بر کسی پوشیده نیست.

خداوند در مورد ظلم بنی اسرائیل می فرماید: «فَبِظُلْمٍ مِّنَ الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ طَيِّبَاتٍ أُحِلَّتْ لَهُمْ وَ بَدَّهْمُ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ كَثِيرًا» ؛ بخاطر ظلمی که از یهود صادر شد، و (نیز) بخاطر جلوگیری بسیار آنها از راه خدا، بخشی از چیزهای پاکیزه را که بر آنها حلال بود، حرام کردیم. (نساء: ۱۶۰)

به جبران ستمی که یهودیان روا داشتند و به آن جهت که گروه زیادی از مردم را به انحراف کشاندند و بوسیله تحریف تورات باعث گشتند تا نسلهای بعد از ایمان به پیامبر اکرم -صلی الله علیه و آله و سلم- خودداری ورزند، خوراک های پاکیزه ای مانند گوشت شتر و چربی گوسفند و گاو را که برایشان حلال بود بر آنها حرام ساختیم. (جزائری، بی تا، ج ۱). واضح است که بدترین ظلم در حق پیامبر اکرم -صلی الله علیه و آله و سلم- کفر ورزیدن به نبوت ایشان و کتاب آسمانی اوست و این یعنی مصداق اول ظالمین یهودیان هستند. از مهمترین شیوه های مبارزاتی پیامبر در ریشه کن کردن ظلم در جامعه عبارتند از عدم مسامحه در مبارزه با ظلم، اقامه عدل، رویارویی و مقابله با استکبار و ایجاد وحدت و انسجام (محمدی، همان).

عن عبد الله بن أبي يعفور قال: سمعت أبا عبد الله ع يقول من زرع حنطة في أرض فلم يترك زرعها - أو خرج زرعها كثير الشعير - فبظلم عمله في ملك رقبه الأرض، أو بظلم لمزارعيه و أكرته لأن الله يقول: «فَبِظُلْمٍ مِّنَ الَّذِينَ هَادُوا - حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ طَيِّبَاتٍ أُحِلَّتْ لَهُمْ» یعنی لحوم الإبل و البقر و الغنم، و قال: إن إسرائيل كان إذا أكل من لحم البقر - هیچ علیه وجع الخاصرة، فحرم علی نفسه لحم الإبل، و ذلك من قبل أن ينزل التوراة، فلما أنزلت التوراة لم يحرمه و لم يأكله». (محمد بن مسعود عیاشی، ۱۳۸۰ هـ ق، ج ۱، تهران، ص ۲۸۵-۲۸۴).

از عبدالله ابن ابی یعفر از امام صادق -علیه السلام- نقل کرده است. هر کس که در زمین خود گندمی بکارد اما زراعت او تبدیل به کشتی دیگر مثل جو شود یقین بداند یا در زمینی نامرغوب و غصبی به زراعت پرداخته و دانه ها را درست در زمین نکاشته است و یا این که در حق کشاورزان و عاملین خود ظلم ورزیده است. که در جای دیگر با نقل این حدیث به ظلم های آنها نیز اشاره شده است و خداوند در مورد بنی اسرائیل می فرماید: «فَبِظُلْمٍ مِّنَ الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ طَيِّبَاتٍ أُحِلَّتْ لَهُمْ وَ بَدَّهْمُ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ كَثِيرًا» (نساء، ۴)، آیه ۱۶۰). بخاطر ظلمی که از یهود صادر شد، و (نیز) بخاطر جلوگیری بسیار آنها از راه خدا، بخشی از چیزهای پاکیزه را که بر آنها حلال بود، حرام کردیم. عصر حاضر نیز ظلم یهود بر فلسطین و مظلومیت مردم فلسطین بر کسی پوشیده نیست.

۴. تفرقه افکنی قوم یهود

تفرقه افکنی نیز یکی دیگر از صفات یهود بوده و یکی از مشکلاتی که پیامبر اکرم -صلی اله علیه و اله و سلم- در زمان ورودشان به مدینه با آن مواجه شدند همین رفع تخاصم و اختلاف بود، و همچنین از بین رفتن درگیری های خونینی بود که در زمان جاهلیت بین اوس و خزرج شکل گرفته بود بنا بر آنچه که برخی مورخین و مفسرین نقل کرده اند آتش جنگ بین اوس و خزرج صد و بیست ساله شده بود (مغنیه، ۱۴۲۴ هـ ق، ج ۲، ص ۱۲۳). و شدت اختلافات در حدی بود که همدیگر را ذبح می کردند، حضرت برای استحکام و تثبیت اسلامی لازم دانستند که ابتدا این گونه تفرقه و دشمنی ها را از بین ببرند و در میان آنها اتحاد و همبستگی ایجاد کند.

یهودیان وقتی دیدند که اسلام باعث تألیف قلوب بین قبایل عرب شده است، می خواستند با ایجاد فتنه بین مهاجرین و انصار از یک طرف و از طرف دیگر بین اوس و خزرج، تفرقه بیاندازند که خداوند با آیات «آل عمران: ۱۰۲-۹۸» نعمت

وحدت در بین آنها را گوشزد می کند و آنها را متوجه دسیسه و هدف شوم یهودیان می نماید. از آن به بعد مسلمانان به عمق دسیسه ی یهودیان و اشتباه خود پی بردند و شانه به شانه ی هم گذاشتند و استغفار کردند. (شاکر، تفسیری تاریخی از یهود بر اساس قرآن کریم، سال دوم، شماره ۶.) که خداوند در آیه «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَطِيعُوا فَرِيقًا مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ يَرُدُّوكُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ كَافِرِينَ»؛ ای کسانی که ایمان آورده‌اید! اگر از گروهی از اهل کتاب، (که کارشان نفاق افکنی و شعله‌ور ساختن آتش کینه و عداوت است) اطاعت کنید، شما را پس از ایمان، به کفر بازمی‌گردانند. (آل عمران: ۱۰۲-۹۸) به آن اشاره نموده است.

امروز که مسلمانان در عصر غیبت امام زمان (عجل الله تعالی فرجه شریف) هستند نیز صهیونیسم جهانی با برنامه‌هایی مشابه زمان پیامبر با استفاده از ترفندهایی به روز چون امکانات مکتوب، الکترونیک و سیستم‌های اطلاع‌رسانی فعالیت خود را ادامه می‌دهد. همانا انسان‌های مخلص مسئولند که در ایجاد نزدیکی و وحدت کلمه و هم پیوستگی صف‌ها تلاش کنند، که رضای خداوند در این است و در واقع پایبندی به عهدی است که با او بسته ایم.

مکر و حیله‌مکر به معنای یافتن راه‌های پنهان برای آزار و اذیت رساندن به دیگران است؛ لذا مکر و حیله از رذائل قوه عاقله محسوب می‌شود و جزء مهلکات بزرگ و زشت‌ترین آنان بوده و از گناهان کبیره به شمار می‌رود. (نراقی، بی تا، ص ۲۴۶). تاجایی که خداوند در آیه ۵۴ سوره ی آل عمران می‌فرماید: «وَمَكَرُوا وَمَكَرَ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَاكِرِينَ» قوم بنی اسرائیل از آنجا که تابع هوا و هوس، دنیا گرایی و غفلت از خدا و آخرت بودند یکی از سیاست‌هایشان در امور جنگ و سیاست مکر و حیله بوده است. و گفته شده که گروهی از آنها به ظاهر اسلام آورده بودند اما در باطن مخالف سرسخت اسلام و مسلمانان بودند. خداوند متعال هم بخاطر این صفت بد آنها را مورد نکوهش قرار داده است. «وَ إِذَا لَقُوا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنَّا وَ إِذَا خَلَا بِغُضُوبِهِمْ إِلَى بَعْضٍ قَالُوا أَ تَحَدُّثُونَهم بِمَا فَتَحَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ لِيُحَاجُّوكُمْ بِهِ عِنْدَ رَبِّكُمْ أَ فَلَآ تَعْقِلُونَ» (بقره: ۷۶) در این آیه شریفه اشاره به یهودیانی دارد که رفتاری دو گانه از خود نشان می‌دادند. از یک طرف سعی می‌کردند که آنچه درباره‌ی پیامبر اکرم - صلی الله علیه و اله و سلم - در تورات آمده است از مسلمانان پنهان کنند و از طرفی دیگر سعی می‌کردند که از اسرار مسلمانان و عقاید باطنی آنها باخبر شوند. یکی از کلیدهای یهود در عملیات‌ها، این بود که ضربه‌های خود را به دین اسلام بزنند و بعد طوری وانمود کنند که گویی آنها بوده‌اند که مظلومانه مورد هجوم قرار گرفته‌اند. (اصفهانی، ۱۳۷۷ هـ ش، ص ۱۷۱).

در عصر جدید نیز به نسبت افزایش سرمایه و تمکن و امکانات ما، تهدید علیه کشور و نظام اسلامی هم افزایش پیدا کرده است. امروز دشمنان نظام و کشور از شیوه‌هایی برای برخورد استفاده می‌کنند که در گذشته در اختیارشان نبود یا مطرح نبود؛ اما امروز با کیفیت‌های بالا و روش‌های پیچیده، توطئه‌های خود را به مرحله‌ی عمل می‌رسانند. و البته همیشه کارساز نبوده اما باید مراقب بود.

۵. جاسوسی قوم یهود

واژه ی جاسوس در قرآن به کار نرفته است و معادل صریحی نیز برای آن یافت نمی‌شود اما مفسران مصادیقی مانند "خیانت" و "تولی" نسبت به دشمنان را در معادل این واژه قرار داده‌اند. شماری از مفسران روابط دوستانه ی برخی افراد را جاسوسی و خبرچینی گروهی از مسلمانان فقیر و نیازمند برای یهودیان مدینه دانسته‌اند. آنان در مقابل دریافت مقداری از فرآورده های کشاورزی، اخبار و اطلاعات مربوط به مسلمانان را در اختیار یهودیان قرار می‌دادند. یکی از راه‌های دوری از نقشه‌ها و توطئه‌های دشمنان حفظ اسرار و راه ندادن آنها به جلسات، گردهمایی و برنامه‌های خود است، ضروری است همیشه نیروهای خود را از خطر وجود آنها هشدار دهیم. (حاجی صادقی، همان، ص ۱۰۱-۱۰۰). یهودیانی که با چهره ی نفاق و

دورویی که در میان مسلمانان نفوذ می کردند و اسرار آنها را می گرفتند، با جاسوسی و با ضربه هایی که به مسلمانان وارد می کردند، روند پیشرفت اسلام را کند می کردند تا این که آیه «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا بَطَانَةً مِّن دُونِكُمْ لَا يَأْلُونَكُمْ خَبَالًا وَدُّوا مَا عَنِتُّمْ قَدْ بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ وَ مَا تُخْفِي صُدُورُهُمْ أَكْبَرُ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ» ؛ ای کسانی که ایمان آورده اید! محرم اسراری از غیر خود، انتخاب نکنید! آنها از هرگونه شرّ و فسادى در باره شما، کوتاهی نمی کنند. آنها دوست دارند شما در رنج و زحمت باشید. (نشانه های) دشمنی از دهان (و کلام) شان آشکار شده؛ و آنچه در دلهایشان پنهان می دارند، از آن مهمتر است. ما آیات (و راه های پیشگیری از شر آنها) را برای شما بیان کردیم اگر اندیشه کنید! (آل عمران: ۱۱۸) نازل شد. (طبرسی، همان، ج ۲۲، ص ۳۷۵):

این آیه به نمونه ای دیگر از جاسوسی اشاره دارد. «لَوْ خَرَجُوا فِيكُمْ مَا زَادُوكُمْ إِلَّا خَبَالًا وَلَأَوْضَعُوا خِلَالَكُمْ يَبْغُونَكُمُ الْفِتْنَةَ وَفِيكُمْ سَمَاعُونَ لَهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ» (توبه: ۴۷) اگر آنان [منافقان] همراه شما [برای جهاد] خارج می شدند، جز اضطراب و تردید چیزی بر شما نمی افزودند و با نفوذ در میان شما به فتنه انگیزی می پرداختند و در میان شما جاسوسانی هستند که به نفع آنان [جاسوسی] می کنند و خداوند به [احوال] ستمکاران آگاه است.

۶. فتنه انگیزی قوم یهود

از جمله کارهایی که یهودیان انجام می دادند فتنه انگیزی در میان مسلمانان بود. بعد از این که مسلمان در جنگ بدر پیروز شدند، یهودیان بنی قینقاع سعی کردند که با فتنه انگیزی و گفتن شعارهای توهین آمیز رابطه ی آنها را به هم بزنند (میرزایی ۱۳۸۹ هـ ش، ص ۹۵). یکی از خصوصیات که خود تورات قوم بنی اسرائیل را به آن متهم کرده، فتنه انگیزی این قوم است. فتنه انگیزی یهود به زمان حال و یا به زمان خاصی اختصاص ندارد، بلکه این خصوصیت در ماهیت این قوم وجود دارد. به طوری که در تورات از زبان خداوند به حزقیال نبی می نویسد: «... ای پسر انسان من تو را نزد بنی اسرائیل می فرستم، یعنی نزد امت فتنه انگیزی که به من فتنه انگیخته اند، ایشان و پدران ایشان تا به امروز بر من عصیان ورزیده اند ...» (حسین زاده ۱۳۸۹ هـ ش، ص ۲۴۵).

یکی از آثاری که از کار سامری در میان بنی اسرائیل انجام داد داشت فتنه انگیزی او بود که نتیجه اش جدای از انحراف دینی و عقیدتی آن جدایی و تفرقه بین آنها بود. (شیخ صدوق، ۱۳۸۶ هـ ش، ج ۲، ص ۲۱۳-۲۱۲). در آیه «قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُوا بِهِ فَقَبَضْتُ قَبْضَةً مِّنْ أَثَرِ الرَّسُولِ فَنَبَذْتُهَا وَ كَذَلِكَ سَوَّلَتْ لِي نَفْسِي» ؛ گفت: «من چیزی دیدم که آنها ندیدند؛ من قسمتی از آثار رسول (و فرستاده خدا) را گرفتم، سپس آن را افکندم، و اینچنین (هوای) نفس من این کار را در نظرم جلوه داد!» دن هست، اما آنها نمی شنوند، چونکه خاندان فتنه انگیز می باشند. ... (طه: ۹۶)

نمونه فتنه انگیزی که می توان بازگو کرد، می توان به مردی که در جمع اظهارات حضرت علی را یادداشت می کرد و حضرت علی به وی گفت: تو از من آثار رسول خدا - صلی الله علیه و آله و سلم - را می گیری و با هوای نفس و تفسیر به رأی خودت، مکتب تازه ای می سازی و مردم را به آن فرا می خوانی. و همچنین حضرت علی از او بعنوان نمونه ی یک سامری یاد کرد. (همان) در عصر حاضر نیز علاوه بر فتنه انگیزی اسرائیل، برخی دولت ها نیز مسیر سازش با اسرائیل برقرار کردند و فتنه انگیزی به راه انداختند.

۷. تکذیب و قتل پیامبران الهی توسط قوم یهود

«حقیقت این است که تعداد انبیای یهود معلوم نیست، زیرا تاریخ و تعداد آنها معلوم نیست و در برخی متون از تعداد زیادی از انبیای یهود سخن به میان آمده است، به طوری که در روایت آمده یهود در عرض یک ساعت ۴۳ نفر از پیامبران خدا را کشتند

و ۱۱۲ نفر از مردان صالح و نیکوکار را که از این پیامبران طرفداری می کردند نیز به قتل رساندند. (ابوالفضل داور پناه، ۱۳۷۵ هـ. ش، ج ۲، ص ۱۳۶). هدف خداوند از فرستادن ۱۲۴۰۰۰ پیامبر و کتب آسمانی هدایت انسان و رسیدن آنها به کمال و جایگاه واقعی آنها بود، که هوای نفسو گرایش به مادیات و تعلقات دنیوی، اولین مانع برای رسیدن به هدف والای انسانیت بود. از مهم ترین عامل سرپیچی و مقابله یهودیان در مقابل پیامبران الهی، هوا پرستی آنها بوده است. لذا هر زمان که پیامبران حکمی بر خلاف میل آنها بیان می کردند یا او را ترور شخصیتی و تکذیب می کردند یا او را ترور فیزیکی می کردند و به قتل می رساندند. (حاجی صادقی، همان، ص ۹۵). از مهم ترین عامل سرپیچی و مقابله یهودیان در مقابل پیامبران الهی با توجه به آیه «فَإِنْ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوَاهُ بِغَيْرِ هُدًى مِنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ» تبعیت از هوای نفس بوده است.

اگر این پیشنهاد تو را نپذیرند، بدان که آنان تنها از هوسهای خود پیروی می کنند! و آیا گمراهتر از آن کس که پیروی هوای نفس خویش کرده و هیچ هدایت الهی را نپذیرفته، کسی پیدا می شود؟! مسلماً خداوند قوم ستمگر را هدایت نمی کند! (قصص: ۵۰) هواپرستی آنها بوده است لذا هر زمان که پیامبران حکمی بر خلاف میل آنها بیان می کردند یا او را ترور شخصیتی و تکذیب می کردند و یا او را ترور فیزیکی می کردند و به قتل می رساندند. همان

از امام صادق - علیه السلام - نقل شده است که آیه «لَمْ يَقُولُوا نَبِئَاتُ اللَّهِ...» درباره گروهی از یهود نازل شده که در زمان رسول خدا - صلی الله علیه و آله و سلم - زندگی می کردند و آنها با دست خود پیامبران را نکشته بودند و در زمان آنها هم نبودند بلکه پیشینیان آنها این کار را کرده بودند و خدا کار پیشینیان آنها را به آنها نسبت داد چون تابع اسلاف خود بودند و کار آنها را دوست داشتند. (عروسی حویزی، ، ۱۴۱۵ هـ ق، ج ۱، ، ص ۱۰۲).

در بیشتر تفاسیر آمده است که «وَ لَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَ قَفَّيْنَا مِنْ بَعْدِهِ بِالرُّسُلِ وَ آتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَ أَيْدِنَاهُ بِرُوحِ الْقُدْسِ أَ فَكَلَّمَا جَاءَكُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَى أَنْفُسُكُمْ اسْتَكْبَرْتُمْ فَفَرِيقًا كَذَّبْتُمْ وَ فَرِيقًا تَقْتُلُونَ»؛ ما به موسی کتاب (تورات) دادیم؛ و بعد از او، پیامبرانی پشت سر هم فرستادیم؛ و به عیسی بن مریم دلایل روشن دادیم؛ و او را به وسیله روح القدس تأیید کردیم. آیا چنین نیست که هر زمان، پیامبری چیزی بر خلاف هوای نفس شما آورد، در برابر او تکبر کردید (و از ایمان آوردن به او خودداری نمودید)؛ پس عده ای را تکذیب کرده، و جمعی را به قتل رساندید؟! (بقره: ۸۷) به یهودیان است. گویا می فرماید ای یهود بنی اسرائیل هر زمان پیامبری از پیامبران من از جانب خدا اموری که برخلاف میل و خواهش شما آورد او را سرپیچی می کنید. (طبرسی، مجمع البیان، ۱۳۸۴ هـ ش، ج ۱، ص ۳۰۸) در برابر او استکبار می ورزید و زیر بار فرمانش نمی روید؟ (مکارم شیرازی، همان، ج ۱، ص ۳۳۶) بعد گروهی را تکذیب و عده ای را به قتل می رسانید.

گروهی را که نتوانستید به قتل برسانید مانند عیسی و محمد - علیهما السلام - را تکذیب کردید و جمعی دیگر مانند یحیی و زکریا را کشتید. (طبرسی، همان، ج ۱، ص ۳۰۸)

خطاب متوجه تمام یهودیان است زیرا آنان یک امتند و یک سرشت دارند و نیز به این دلیل که هر کس به عمل ستمگری خشنود باشد، در ستم با او شریک است. (مغنیه، همان، ج ۱، ص ۶۴۸)

۸. مذاکره یکی از شگردهای قوم یهود

مذاکره یکی از شگردها و تاکتیک های نظامی و سیاسی است که در هر زمانی باید از آن نهایت استفاده را کرد. (کلباسی اصفهانی، "الگوسازی قرآن کریم در مواجهه با ادعاهای یهودسال چهارم، شماره ۱۳، ص ۱۷۳-۱۷۴)

از مذاکرات حضرت موسی (علی نبینا و آله و علیه السلام) با فرعون این بود: که موسی ابتدا به سراغ فرعون و بزرگان اطراف او رفت، جدای از این که یکی از برنامه هایش نجات بنی اسرائیل از چنگال استعمار فرعونیان و آزادی آنها از سرزمین مصر بود، که تحقق این هدف بدون گفتگو با فرعون مقدور نبود، زیرا که مفسد اجتماعی و انحراف های محیطی تنها با اصلاح فردی و موضعی صورت نمی گیرد، بلکه باید سردمدارن جامعه و آنها که نبض سیاست، اقتصاد و فرهنگ به دست آنهاست، اول باید اصلاح شوند، تا بالتبع آنها زمینه اصلاح بقیه هم فراهم شود و این درسی است که قرآن به همه مسلمانان برای اصلاح جوامع اسلامی می دهد. این آیه نیز نشان از مذاکره بین حضرت موسی و فرعون را دارد (مکارم شیرازی، همان، ج ۶، ص ۸۱).

«فَأْتِيَ فِرْعَوْنَ فَقَوْلًا إِنَّا رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ»؛ به سراغ فرعون بروید و بگویید: ما فرستاده پروردگار جهانیان هستیم و همچنین آیه «ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ مُوسَى بِآيَاتِنَا إِلَى فِرْعَوْنَ وَمَلَأْنَاهُ فَظَلَمُوا بِهَا فَأَنْظِرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ» (اعراف (۷)، آیه ۱۰۳). سپس بدنبال آنها [= پیامبران پیشین] موسی را با آیات خویش به سوی فرعون و اطرافیان او فرستادیم؛ اما آنها (با عدم پذیرش)، به آن (آیات) ظلم کردند. بین عاقبت مفسدان چگونه بود!

پیامبر اکرم - صلی الله علیه و آله و سلم - برای تنویر افکار عمومی و رفع شبهات در زمینه های مختلف اعتقادی، سیاسی، مذهبی و ... جلسه های بحث و مناظره تشکیل می دادند و با سعه صدر به سؤال های حاضرین پاسخ می دادند، اما عده ای از یهودیان، قصد سرکوبی و خوار نمودن پیامبر - صلی الله علیه و آله و سلم - را داشتند که با آنان به فراخور حالشان رفتار می شد. (بناب، ۱۳۸۹ هـ ش، ص ۱۸۲). همچنین وقتی که قبیلۀ غطفان به کمک یهودیان و مشرکان پشت خندق آمدند، که پیامبر اکرم - صلی الله علیه و آله و سلم - خواستند با این قبیلۀ مصالحه کند تا از دشمنان خود بکاهد. و در فرصت مناسبی با آنها رودر رو شود؛ همان طور که با قریش صلح کرد و بعد موفق به فتح مکه شدند. اگر چه تلاش مسلمانان در آن برهه زمانی ناکام ماند؛ ولی اگر قرار بود حضرت جز قبل از مصالحه با یکی از این دو گروه مشرک و یهودی به جنگ خیبر برود، موفقیتی که بعدها با فتح خیبر به دست آوردند، حتمی نبود، زیرا مسلمانان در شرایط قبل از صلح حدیبیه، از درگیری با خیبر ناتوان بودند. (کلباسی، همان)

۹. قوم یهود، دشمن ترین انسان ها نسبت به مسلمین

دشمن به کسی که ضرر می رساند اطلاق می شود و اصطلاحات هم معنی با آن عبارت است از: «حریف، مخالف، معارض، عدو؛ عدو: دشمنی که در قلب به انسان عداوت دارد و در ظاهر مطابق آن رفتار می کند.» (پوریزدی، حسن آبادی، کریموند؛ راههای مبارزه بادشمن از منظر قرآن کریم، شماره ۵۳) قرآن کریم می فرماید: «لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِلَّذِينَ آمَنُوا الْيَهُودَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا وَلَتَجِدَنَّ أَقْرَبَهُمْ مَوَدَّةً لِلَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصَارَى ذَلِكَ بِأَنَّ مِنْهُمْ قِسِيَسِينَ وَرُهَبَانًا وَأَنَّهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ» (مائده ۸۲).

در زمان پیامبر اسلام، یهودیان و مشرکان بالاترین مخالفت را با مسلمانان داشتند و برای ضربه زدن به اسلام از هیچ گونه توطئه ای فروگذار نکردند و حتی با حمله های مسلحانه و جنگ افروزی ها در نابود کردن اسلام و خاموش ساختن این نور الهی تلاش کردند ولی چنین مخالفتی از مسیحیان دیده نشد بلکه بعضی از آنان مانند مسیحیان حبشه و در رأس آنها خود نجاشی و نیز مسیحیان نجران از در صلح و آشتی و ملایمت وارد شدند و حتی بسیاری از آنان اسلام را پذیرفتند البته گاهی مسیحیان نیز به جنگ با اسلام مبادرت کردند مانند جنگ تبوک ولی آنها در مقایسه با یهود و مشرکان، ملایمتر بودند، مسلم است که منظور آیه شریفه این نیست که مسیحیان دوستان مسلمانان هستند بلکه منظور این است که آنها در مقایسه با یهود و

مشرکان به مسلمانان نزدیکترند. می‌بینیم که در آیات دیگر مسلمانان از دوستی با هر دو گروه یهود و نصاری منع شده‌اند. (تهرانی، ۱۳۹۸، ق، ج ۲، ص ۲۵۶).

قرآن کریم یهود و مشرکان را در یک ردیف قرار می‌دهد و آنان را دشمن ترین افراد نسبت به مسلمانان معرفی می‌کند. «وَمِنَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصَارَىٰ أَخَذْنَا مِيثَاقَهُمْ فَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ فَأَغْرَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَ سَوْفَ يُنَبِّئُهُمُ اللَّهُ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ»؛ و از کسانی که ادعای نصرانیت (و یاری مسیح) داشتند (نیز) پیمان گرفتیم؛ ولی آنها قسمت مهمی را از آنچه به آنان تذکر داده شده بود فراموش کردند؛ از این رو در میان آنها، تا دامنه قیامت، عداوت و دشمنی افکندیم. و خداوند، (در قیامت) آنها را از آنچه انجام می‌دادند (و نتایج آن)، آگاه خواهد ساخت. (مائده: ۱۴)

تاریخ اسلام به خوبی گواه این حقیقت است؛ زیرا در بسیاری از نبردهای ضد اسلامی، یهود به طور مستقیم دخالت داشته و از هیچگونه کارشکنی و دشمنی ابا نداشته است. افراد بسیار کمی از آنها اسلام آوردند، در حالی که در غزوات اسلامی، مسلمانان را کم تر مواجه با مسیحیان می‌بینیم و حتی افراد زیادی از آنها را مشاهده می‌کنیم که به صفوف مسلمانان پیوسته‌اند. البته این مقایسه بیشتر درباره یهودیان و مسیحیان زمان پیامبر اکرم - صلی الله علیه و آله و سلم - است. (کریمی نیا، یهود، در آیین و عملکرد).

طبق نص قرآن و شهادت تاریخ یکی از بزرگترین دشمنان اسلام در طول ۱۴ قرن گذشته، این قوم بوده است و تا زمانی این جاه طلبی ها و نژاد پرستی ها وجود دارد دشمنی آنها تداوم خواهد داشت. (یهودیت در قرآن، سایت اندیشه قم، تاریخ بازیابی ۱۳۹۴/۱۲/۰۴ ه.ش).

۱۰. استکبار ورزی قوم یهود

افراد یا کشورهایی استکبار می‌ورزند که از موقعیت های اجتماعی، سیاسی، علمی و ... بالایی برخوردار باشند. در طول تاریخ شاهد بسیاری از این افراد و کشورها بوده هستیم. انسان کم ظرفیت و فاقد شخصیت، هنگامی که همه چیز بر وفق مراد او باشد، دچار غرور می‌شود و شروع به طغیان و سرکشی می‌کند که نخستین مرحله آن، مرحله ی برتری جویی و استکبار بر دیگران است. (موسوی، "استکبار و شیوه های مقابله با آن"، شماره ۱۰۹). مستکبر، همانند آن حیوانی است که هر وقت به او حمله کنی، عقب می‌رود و هر گاه فرار کنی به دنبال می‌دود. وجود این روحیه در مستکبران اقتضا می‌کند که مردم مستضعف، همواره در برابر آنان زمینه ی پیشروی پیدا نکنند. علاوه بر آن، این ظالمان، اهل مهربانی و دلسوزی نیستند تا اگر ملت ضعیف و ناتوانی را دیدند، به آنها رحم کنند و از استثمارش منصرف شوند، بلکه به ظلم خود ادامه می‌دهند (برهانیان، "استکبار ستیزی در قرآن"، شماره ۹۱).

در البرهان نیز با توجه به آیه مذکور ۸۷ بقره علت قتل حضرت زکریا و یحیی توسط یهودیان و این که آنها نقشه قتل پیامبر اکرم - صلی الله علیه و آله و سلم - و امیر المؤمنین علی - علیه السلام - را کشیدند استکبارشان می‌داند. (بحرانی، ۱۴۱۶، ق، ج ۱، ص ۲۷۰) «وَ إِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَ اسْتَكْبَرَ وَ كَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ» (بقره (۲)، آیه ۳۴). و (یاد کن) هنگامی را که به فرشتگان گفتیم: «برای آدم سجده و خضوع کنید!» همگی سجده کردند؛ جز ابلیس که سر باز زد، و تکبر ورزید، (و به خاطر نافرمانی و تکبرش) از کافران شد. استکبار ابلیس باعث سرپیچی او از امر الهی شد. در آیه «وَ أَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا أَلَمْ تُكُنْ آيَاتِي تُنَلِّیْ عَلَيْكُمْ فَاسْتَكْبَرْتُمْ وَ كُنْتُمْ قَوْمًا مُّجْرِمِينَ» (جاثیه (۴۵)، آیه ۳۱). نیز علت ایمان نیاوردن به پیامبران و آیات الهی را استکبار مردم زمانشان معرفی می‌نماید. (کاشانی، ۱۳۳۶ ه. ق، ج ۸، ص ۳۰۴). ضمن اینکه با توجه به آیه کسانی که استکبار می‌ورزند مجرم هستند. (طیب، ۱۳۷۸ ه. ش، ج ۱۲، ص ۱۲۷). یهودیان دشنام های زیادی به پیامبر اکرم

- صلی الله علیه و آله و سلم - و مسلمانان نسبت می دادند و با استهزاء ایشان سعی می کردند او را به خشم بیاورند؛ اما نبی خدا - صلی الله علیه و آله و سلم - که از قصد شوم یهود باخبر بود با سعه ی صدر به اندرز آنها پرداخت. آنان ضمن استمرار تعرضات خود و ایجاد مشکلات داخلی، مشرکان و منافقان را برای حمله به مدینه و نابودی اسلام تحریک می کردند؛ که حضرت محمد - صلی الله علیه و آله و سلم - با صبر و بردباری منتظر فرصت مناسبی بود تا حجت را بر آنها تمام کند. (زمانی، استراتژی هدفمند پیامبر - صلی الله علیه و آله و سلم - در برابر یهودیان، شماره ۱۲) «وَمَا لَكُمْ لَأْتَقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَ الْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَوْلِيَاءُ وَ اجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا وَ اجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا». (نساء)، آیه ۷۵.

همان طور که از آیه پیداست، اولین خواسته مستضعفان گرفتار در چنگال دشمن، برای نجات خود، تقاضای ولی از جانب خداوند متعال است و بعد از خداوند خواسته انعقاد بر ایشان، یاوری تعیین نماید. بنابراین، نجات پیدا کردن از زیر بار ظالمان، قبل از هر چیز، نیازمند به یک رهبر، فرهیخته، دلسوز است بعد یاران و نفرت کافی، پس هر چند بار زیاد باشد اما رهبری صحیح نداشته باشند، بی نتیجه می ماند. (مکارم شیرازی، همان، ج ۴، ص ۱۱)

۱۱. نژاد پرستی قوم یهود

نژاد پرستی «یکی از خصلت های ناپسند قوم یهود، تعصب نژادی است. اگر چه ویژگی مذکور کما بیش در اقوام دیگر وجود داشته، اما به شدت یهود نبوده است. در واقع، خود بزرگ بینی و نژاد پرستی از صفات زشت و نکوهیده ای است که یهودیان در طول تاریخ به آن متصف بوده اند. چرا که آنان به خود به عنوان قله ی بشریت و سرآمد کل انسان ها می نگرند! از این رو، به ملت های غیر یهود با نگاه تحقیر آمیز و آلوده به توهین نگاه می کنند. آن ها خود را ملت برگزیده ی خداوند و سایر ملت ها را حیوانات انسان نما می دانند.» (مؤمنی، بررسی تحلیلی مواجهه قرآن با یهود، چاپ اول، ص ۷۷).

در واقع قوم یهود با خودستایی و ادعاهای بی اساس خود، به هر گونه ظلم و ستم و حق کشی و هتک حرمت دست می زنند و به خود اجازه می دهند بر جان، ناموس و اموال دیگران دست درازی کنند. «بنابراین «برخی از آنان به علت تکبر، مالکیت تمام اموال را حق مسلم خود بدانند و حق غیر یهودی را به او باز نمی گردانند؛ چرا که در نظر آنان فقط اموال و انفس یهود است که قابل احترام است. (نیل ساز، بابا احمدی میلانی، مددی؛ بررسی ویژگی های اخلاقی یهود عصر پیامبر - صلی الله علیه و آله و سلم - و نقش آنان در شبهه تغییر قبله از منظر قرآن، شماره ۲۶).

«وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ إِنْ تَأْمَنَهُ بِقِنطَارٍ يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَنْ إِنْ تَأْمَنَهُ بِدِينَارٍ لَا يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ إِلَّا مَا دُمْتَ عَلَيْهِ قَائِمًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَيْسَ عَلَيْنَا فِي الْأُمِّيِّينَ سَبِيلٌ وَ يَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذْبُ وَ هُمْ يَعْلَمُونَ» (آل عمران: ۷۵) اما خداوند در این آیه ملاک برتری انسان ها را نسبت به یکدیگر اعمال آنها می داند و برتری یهود و یا هر گروه

دیگری به دیگران را رد می کند. «وَ اتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَ لَا يُقْبَلُ مِنْهَا عَدْلٌ وَ لَا تَنْفَعُهَا شَفَاعَةٌ وَ لَا هُمْ يُنصَرُونَ»؛ از روزی بترسید که هیچ کس از دیگری دفاع نمی کند؛ و هیچ گونه عوضی از او قبول نمی شود؛ و شفاعت، او را سود نمی دهد؛ و (از هیچ سوئی) یاری نمی شوند! (بقره: ۱۲۳) یهودیان، همانند بسیاری از ملت های معاصر خود همچون یونانیان و رومی ها خود را نژاد برتر دانسته و هیچ ملتی را همتای خود نمی دانند و «آیین یهود» را آیین انحصاری خود می دانند و حتی برای گسترش آن در میان دیگر ملل تبلیغی نداشته و ندارند؛ زیرا همانطور که قبلاً متذکر شدیم، این آیین را مخصوص بنی اسرائیل می دانند و افراد غیر اسرائیل را، بر فرض این که به آیین یهود درآیند، در ردیف بنی اسرائیل قرار نمی دهند. بنابراین، در قوم یهود، تضاد با حقوق بین الملل واضح و آشکار است. زیرا آنها به دلیل همین روحیه نژاد پرستی دیگر ملل را در خدمت

خود می دانند. و این را نه تنها از منابع اسلامی می توان فهمید، بلکه در منابع یهودیان نیز مشهود است. (کریمی نیا، ادیان الهی و همزیستی مسالمت آمیز، شماره ۲۶)

. هیچ قوم و ملتی همچون یهود غرق در منجلاب نژاد پرستی نشده اند، تورات در نکوهش آنها می گوید: «چون که قوم من احمقند و مرا نمی شناسند.» و «ای قوم جاهل و نفهم که چشم دارید اما نمی بینید و گوش دارید اما نمی شنوید.» و «گاو مالک خویش را و الاغ آخور صاحب خود را می شناسد، اما اسرائیل خدای خود را نمی شناسد و قوم من فهم ندارند.» در هر صورت توجیه یهود برای نژاد برتر بود خود، با هیچ عقل و منطقی و حتی تعالیم خود تورات سازگار نیست. هر چند بنی اسرائیل (یهود) خیلی سعی می کنند که خود را قوم برتر و برگزیده خداوند و حتی فرزندان او معرفی کنند، اما سخنان تورات در مذمت این قوم آنچنان شدید و تند است که خلاف همه ادعاهای آنها را اثبات می نماید مثلاً در تورات آمده است: «... خداوند سخن می گوید ... گاو مالک خویش را و الاغ آخور صاحب خود را می شناسد اما اسرائیل (خدای خود را) نمی شناسد و قوم من فهم ندارند ...» (حسین زاده، همان، ص ۲۰۶-۲۰۵). دنیا طلبی یهود دین مقدمه ای برای فسادهای دیگر آنها نیز می باشد که یکی از نمونه های آنها سلطه بر سیاست های برخی از کشورهای بزرگ است که با فشار بر آنها باعث می شوند که دست اسرائیل برای انجام جنایت علیه بشریت باز باشد همانطور که بنیامین فرانکلین از بنیانگذاران ایالت متحده امریکا در سال ۱۷۸۹ میلادی به این خاطر یهودیان هشدار داده است. (شاکر، همان،)

۱۲. جنگ ورزی قوم یهود

زمانی که بحث «جنگ در ادیان» را مورد بررسی قرار می دهیم، هیچ جنگی در قساوت و شدت همانند «جنگ در دین یهود» نیست. یهود بر اساس شریعت خود، در طول تاریخ به جنگ و خونریزی های زیادی می پرداخته است و در این راه، از هیچ ظلمی دریغ نکرده، حتی به اطفال و زنان هم رحم نکرده اند و خود را (ملت برگزیده ی خدا) می دانند. یهود، رهبران تخریب و نابودی در این عالم بوده اند، که این را از سخنان بزرگانشان می توان فهمید. از جمله، این که «ارنشت» یکی از بزرگان یهود عقیده دارد: «وقتی عدل در عالم تحقق پیدا نکند، پس بهتر است که کل عالم تخریب گردد.» یکی دیگر از بزرگان یهود می گوید: «ما یهود نیستیم مگر آقای عالم و فاسد کننده ی عالم، ایجاد کننده ی فتنه در عالم و جلاد عالم باشیم.» پیامبر اسلام - صلی الله علیه و آله و سلم - با یهود بسیار ملاحظت و مدارا کرد و تا امکان داشت، کوشید با آنان در صلح و آشتی به سر برد. هرگز آنها را وادار به پذیرش دین اسلام نکردند و با بستن پیمان نامه با آنها، سعی کرد بین مسلمانان و یهودیان درگیری به وجود نیاید؛ اما دشمنی و توطئه یهود علیه پیامبر اکرم - صلی الله علیه و آله و سلم - تمامی نداشت و ناگزیر آن حضرت را به واکنش واداشتند (کریمی نیا، یهود، آیین و عملکرد، همان). از جمله ی آن می توان جنگ با یهودیان بنی قینقاع و بنی قرنطه را نام برد. اما جالب است بدانیم که یهودیان همه ی این جنگ طلبی ها را به استناد تورات انجام می دهند. به عنوان نمونه، در متن تورات چنین می خوانیم: «چون به شهری نزدیک آبی تا با آن جنگ نمایی، آن را برای صلح ندا کن و اگر تو را جواب صلح بدهد و دروازه ها را برای تو بگشاید، آن گاه تمام قومی که در آن یافت شوند به تو جزیه دهند و تو را خدمت نمایند و اگر با تو صلح نکرده، با تو جنگ نمایند، پس آن را محاصره کن؛ و چون - یَهُوَهُ - خدایت آن را به دست تو بسپارد، جمیع ذکورانش را به دم شمشیر بکش، لیکن زنان و اطفال و بهایم و آنچه در شهر باشد - یعنی تمام غنیمتش - را برای خود به تاراج ببر و غنایم دشمنان خود را که - یَهُوَهُ - خدایت به تو دهد بخوره. ... اما از شهرهای این امت هایی که - یَهُوَهُ - خدایت - را به ملکیت می دهد هیچ ذی نفسی را زنده نگذار، بلکه ایشان را ... چنان که یهود - خدایت - تو را امر فرموده است، بالکل هلاک ساز.» (حسین زاده، همان.)

نتیجه گیری

یهودیان اگر چه پیرو دین موسی - علیه السلام - به عنوان پیامبر اولوالعزم که صاحب شریعت بوده است، بودند اما بدون شک شریعت حضرت موسی - علیه السلام - آن چیزی نبود که آنها در عقاید و رفتار و کردارشان داشتند در واقع عملکرد آنها بیشتر تابع هوای نفس، نژاد پرستی و قدرت طلبی و دنیا پرستی آنها بود و چون دین اسلام مخالف این مسائل بود پس آن را مخالف رسیدن به خواسته های نفسانی خود می دانستند لذا از همان اول به فرموده خداوند در قرآن کریم از سر سخت ترین دشمنان اسلام و مسلمانان بودند و امروزه نیز همچنان عملکرد نادرست خود را ادامه می دهند و روز به روز به دشمنی خود علیه اسلام و مسلمین می افزایند.

منابع

۱. قرآن کریم.
۲. اصفهانی، مرتضی، نگرش وحی بر یهود و مسیحیت، تهران: انتشارات فرهنگ قرآن، ۱۳۷۷ ه.ش.
۳. بحرانی، هاشم بن سلیمان بحرانی، البرهان فی تفسیر القرآن، تهران: بنیاد بعثت، ۱۴۱۶ ه.ق.
۴. برهانیان، عبدالحسین، "استکبار ستیزی در قرآن"، پیام پاییز، ۱۳۸۷ شماره ۹۱، دانلود noormagz.ir ۲۰۱۹/۳/۳.
۵. تهرانی، محمد ثقفی، تفسیر روان جاوید، ج ۲، تهران: انتشارات برهان، ۱۳۹۸ ق.، یهودیت در قرآن، سایت اندیشه قم، تاریخ بازیابی ۱۳۹۴/۱۲/۰۴ ه.ش. دانلود ۱۳۹۸/۰۲/۱۵.
۶. جدید بناب، علی، تحلیلی بر عملکرد یهود در عصر نبوی، بی جا: انتشارات مؤسسه آموزشی پژوهشی امام خمینی (رحمة الله علیه)، ۱۳۸۹ ه.ش.
۷. جزائری، نعمت الله، داستان پیامبران یا قصه های قرآن از آدم تا خاتم ترجمه قصص الانبیاء جزائری، مترجم یوسف عزیز، ج ۱، تهران: انتشارات هاد، بی تا.
۸. جعفری، یعقوب، تفسیر کوثر ج ۱، چاپ اول، بی جا: انتشارات هجرت، ۱۳۹۰ ه.ش.
۹. حاجی صادقی، عبدالله، سیمای یهود در قرآن، قم: انتشارات زمزم هدایت، ۱۳۹۰ ه.ش.
۱۰. حبیب زمانی، محبوب، استراتژی هدفمند پیامبر - صلی الله علیه و آله و سلم - در برابر یهودیان، فصلنامه تاریخ پژوهشی (مجله انجمن علمی گروه تاریخ دانشگاه فردوسی مشهد)، شماره ۲، پاییز ۱۳۹۱.
۱۱. حسین زاده، محمد علی، سیری در مکتب یهود، بی جا: شرکت انتشارات کیهان، ۱۷/ مرداد/ ۱۳۸۹ ه.ش.
۱۲. شاکر، محمد کاظم، تفسیری تاریخی از یهود بر اساس قرآن کریم، فصلنامه علمی پژوهشی کتاب قیم، سال دوم، شماره ۶، ۱۳۹۱ ه.ش، دانلود ۲۰۱۹/۰۱/۰۸ سایت نورمگز noormagz.ir
۱۳. صدوق (محمد بن بابویه)، الخصال، مترجم یعقوب جعفری، ج ۲، چاپ دوم، بی جا: اندیشه هادی، ۱۳۸۶ ه.ش.
۱۴. طالقانی، محمود، پرتویی از قرآن، ج ۵، ت، چاپ چهارم، تهران، شرکت سهامی انتشار، ۱۳۶۲ ه.ش.
۱۵. طبرسی، فضل بن حسن، مجمع البیان، ج ۴، چاپ هشتم، بی جا: انتشارات ناصر خسرو، ۱۳۸۴ ه.ش.
۱۶. طیب، سید عبدالحسین، اطیب البیان فی تفسیر القرآن، ج ۱۲، چاپ دوم، تهران: انتشارات اسلام، ۱۳۷۸ ه.ش.
۱۷. عروسی حویزی، عبد علی بن جمعه، تفسیر نور الثقلین، ج ۱، قم: انتشارات اسماعیلیان، ۱۴۱۵ ه.ق.
۱۸. عباشی، محمد بن مسعود، تفسیر العیاشی، مترجم هاشم رسولی محلاتی، ج ۱، تهران: بی نا، ۱۳۸۰ ه.ق.
۱۹. کاشانی، ملا فتح الله، تفسیر منهج الصادقین فی الزام المخالفین، ج ۸، تهران: کتابفروشی محمد حسن علمی، ۱۳۳۶ ه.ش.

۲۰. کریمی نیا، محمد مهدی، "یهود، در آیین و عملکرد"، معرفت، شماره ۳۷، جا: بی نا، ۱۳۷۹ هـ.ش، داندود ۲۰۱۹/۰۱/۰۱
noormagz.ir
۲۱. _____، ادیان الهی و همزیستی مسالمت آمیز، رواق اندیشه، بهمن ۱۳۸۲ هـ.ش، شماره ۲۶،
noormagz.ir داندود در تاریخ ۲۰۱۹/۰۳/۳۰
۲۲. کلباسی اصفهانی، فهیمه، "الگوسازی قرآن کریم در مواجهه با ادعاهای یهود"، فصلنامه علمی پژوهشی علوم اسلامی، بی
جا: بی نا، ۱۳۸۸ هـ.ش، سال چهارم، شماره ۱۳، ص ۱۷۳-۱۷۴. تاریخ داندود ۱۳۹۸/۰۱/۰۸ سایت noormagz.ir
۲۳. محمدی، روح الله، بررسی ظلم ستیزی و عدالت گستری در سیره انبیاء از منظر قرآن کریم، قرآنی
کوثر، زمستان ۱۳۹۱، شماره ۴۵، داندود ۲۰۱۹/۳/۳۰
۲۴. مصلاهی پور، عباس، جمشیدی حسن آبادی، جواد و ناصری کزیموند، ناصر، راههای مبارزه بادشمن از منظر قرآن
کریم، فصلنامه قرآنی کوثر، شماره ۵۳، نیمه دوم بهار ۱۳۹۴، داندود ۹۷/۲/۱۳
۲۵. مغنیه، محمد جواد، التفسیر الکاشف، ج ۲، تهران: انتشارات دارالکتب الاسلامیه، ۱۴۲۴ هـ.ق.
۲۶. مکارم شیرازی، ناصر، تفسیر نمونه، ج ۲، تهران: انتشارات دارالکتب الاسلامیه، ۱۳۵۳ هـ.ش.
۲۷. موسوی، صمد، مبلغان، "استکبار و شیوه های مقابله با آن"، آبان و آذر ۱۳۸۷، شماره ۱۰۹، داندود ۹۷/۵/۱۴
noormagz.ir
۲۸. مؤمنی، علی اکبر، بررسی تحلیلی مواجهه قرآن با یهود، چاپ اول، بی جا: انتشارات مرکز و فرهنگ معارف قرآن،
پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی، ۱۳۹۰ هـ.ش،
۲۹. میرزایی، محمد مهدی، "رابطه پیامبر اسلام با یهودیان"، ۲۰ مهر ۱۳۸۹ هـ.ش، ص ۹۵. داندود ۹۸/۰۱/۰۹
Rasekhood.ir
۳۰. نراقی، ملا مهدی، جامع السعادات، بی جا: نشر بیروت، بی تا.
۳۱. نیل ساز، نصرت و بابا احمدی میلانی، زهره و مددی، رقیه، بررسی ویژگی های اخلاقی یهود عصر پیامبر - صلی الله علیه و
آله و سلم - و نقش آنان در شبهه تغیر قبله از منظر قرآن، پژوهشنامه معارف قرآنی سال، شماره ۲۶، پاییز ۱۳۹۵ هـ.ش.
noormagz.ir
۳۲. یهودیت در قرآن، سایت اندیشه قم، تاریخ بازبایی ۱۳۹۴/۱۲/۰۴ هـ.ش. داندود ۱۳۹۸/۰۲/۱۵.